Klimanytt nr. 401

KLIMAREALISTENE
www.klimarealistene.com

Vårt vitenskapelige nyhetsbrev 10.11.2026

Redaktør: Ole Henrik Ellestad **klimanytt@klimarealistene.com**

Klimavitenskapen virker ikke troverdig

Ove Huus

Hensikten med denne analysen er å sammenfatte og oppdatere noen uavklarte spørsmål, svake sider og feil ved dagens politisk anerkjente klimavitenskap. Folk blir fortalt gjennom media at vi mennesker er ansvarlig for nåtidens klimautvikling gjennom våre utslipp av CO_2. Saken er omfattende og komplisert og favner naturlige forbindelser mellom klodens ytre og indre rom.
Konklusjonen etter denne grove analysen av klodens skiftende klima viser at klimavitenskapen og dens modellverden i regi av IPCC inneholder feil, svakheter og mangler som i sum viser at dette er en uavklart sak.

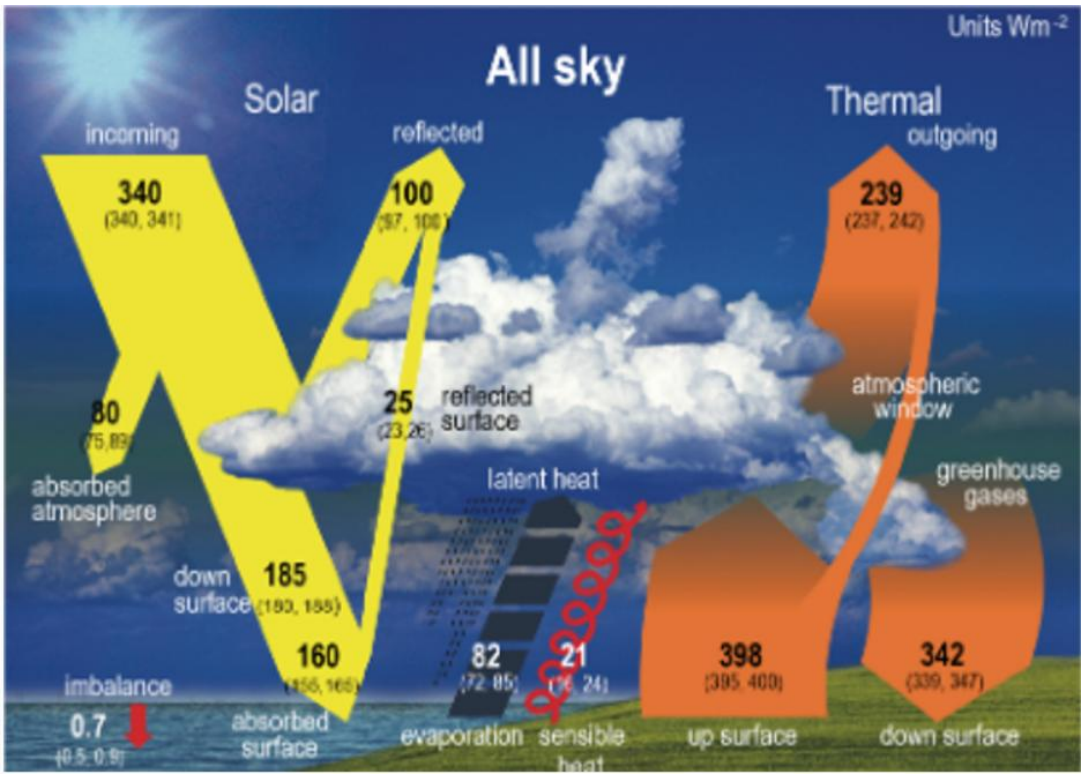

FN IPCC har nå omsider erkjent at utviklingsscenariet RCP 8.5 ikke er troverdig og trukket dette ut av sin portefølje. Begrepet RCP 8.5 (Representative Concentration Pathway) speiler menneskeskapte utslipp av CO_2 som etter modellene ville ført til økt oppvarming tilsvarende 8,5 Watt pr. kvadratmeter på klodens overflate og gitt økt global temperatur på 3,5>5,5 grader C.

CO_2 i hav, atmosfære og is
Havene utgjør ca. 70 % av klodens overflate og inneholder omlag 50 ganger mer oppløst CO_2 enn atmosfæren. Det er temperaturen i havoverflaten som bestemmer og balanserer om havet tar opp eller gir fra seg CO_2 til atmosfæren ifølge Henrys lov. Av den grunn kan det virke plausibelt at innholdet av menneskeskapt CO_2 i atmosfæren har et forhold som noenlunde tilsvarer forholdet mellom menneskeskapte og naturlige utslipp.

At menneskeskapte/ antropogene utslipp er ca. 5% av de naturlige virker avklart, men kan det relative innholdet i atmosfæren være forholdsvis lavere?

I Journalen SCC-Science of Climate Change Vol.3.2 har Jan-Erik Solheim en artikkel med kommentarer til diskusjon om hvorvidt all økning av CO_2 i atmosfæren fra ca. 285 ppm (millondeler av volumet) i førindustriell tid til dagens volum på 427 ppm (milliondeler) kan være menneskeskapt slik IPCC hevder. Artikkelen viser til vitenskap der direkte målinger fra luft og proxydata fra iskjerner og fossilt bladmateriale alle viser varierende og jevnt over høyere CO_2 verdier i atmosfæren bakover i tid og som forkaster en slik hypotese. I heftet Naturen styrer klima art. 24 redegjør Tom Segalstad hvorfor atmosfæreinnholdet av antropogent CO_2 faktisk kan være lavere enn det relative utslippsnivået.

Strålingsenergien gjennom toppen av atmosfæren
Et bilde i IPCC sin hovedrapport AR6 fra 2021 (ref. Section 7.2.1, Fig.7.2) viser nåtidens ubalanse i strålingsenergien fra solen målt gjennom toppen av atmosfæren. Den skisserte ubalansen kalt EEI – (Earth Energy Imbalance) er i dag det foretrukne grunnlaget bak IPCC sin klimavitenskap. EEI var også grunnlaget bak erklæringen i mars i år fra Antonio Guterres om at verden befinner seg i en klimakrise.

Ifølge illustrasjonen utgjør ubalansen 0,7 Watt pr. kvadratmeter ved klodens overflate – en effekt der fuktighet og skyer i atmosfæren er den suverene

aktøren og ikke CO_2. Bildet illustrerer og at ubalansen utgjør 0,2 prosent av solens totale energifluks gjennom toppen av atmosfæren.

John Clauser er kritisk til denne sentrale delen av klimavitenskapen som formidles av IPCC.

Clauser er nobelprisvinner i fysikk og peker på at energi-ubalansen i atmosfæren er svært liten og dessuten høyst usikker. Usikkerheten skyldes svakheter, unøyaktigheter og kalibreringsfeil i målesystemet ombord i satelittene. Utfordringer og usikkerheter knyttes og til at strålingsenergien inn og ut av atmosfæren varierer kontinuerlig og kaotisk på en måte som ikke kan måles. Strålingsenergien kan dermed heller ikke gjenskapes i en modell med nødvendig troverdighet. Målingene gir feil som til sammen utgjør pluss/minus 4 Watt pr. kvadratmeter noe som betyr at energi-ubalansen like gjerne kan være NULL.

Clauser peker på at vi her har å gjøre med både bevisst datajuks og falsk alarm, jf artikkelen Global Warming, Climate Change, and Scientific Consensus have not been Proven.

Observasjoner i nyere tid viser at CO_2 i atmosfæren endres som en følge av at klimaet endres. Observasjoner av temperatur og CO_2 over 30-40 år før og etter 1945 viser faktisk at det var varmere før 1945 med lave utslipp og kaldere etter 1945 med markant høyere utslipp.

IPCC har i den senere tid foretrukket og lagt til grunn denne EEI vitenskapen i sine modeller for å kunne bevise innvirkningen av menneskeskapte utslipp av CO_2 på klodens klima. Strategien er forståelig siden metoden som la til grunn utviklingen av klodens middeltemperatur langs overflaten har vist seg å være umulig å beregne og kontrollere.

Solinnstrålingen mot kloden varierer
Klodens bane rundt solen er en ellipse der formen varierer over tid – samtidig som jordaksens helning og retning varierer. Til sammen bestemmer dette avstand, treffområde og styrken i solinnstrålingen mot kloden over tid – i henhold til de såkalte Milancovitch syklusene.

Vi nærmer oss nå slutten på den varme mellom-istiden Holocene og er på vei mot kaldere tider.

I løpet av Holocene har kloden og erfart kalde perioder slik som Den Lille Istiden i årene 1350 - 1850. Observasjoner viser at solen i tidsavsnittene Spører, Maunder og Dalton var relativ svak – klassifisert som «Solar Minima». Dette ble en problematisk tid for land og folk. Norske vikinger måtte til eksempel flykte fra sine bosettinger på Grønland.

Er kloden nå på vei inn i en ny kaldere Liten Istid?
Solen pendler med sykluser innen et skiftende mønster av baner sammen med sine naboplaneter - det hele styrt av gravitasjonskrefter og et felles skiftende tyngdepunkt.

Bevegelsene påvirker evnen til solens dynamo å levere jevn kraft. Den samlede solutstrålingen øker i styrke med antall mørke solflekker.

Solens styrke viser seg å ha en grunnleggende minste rytme på ca.11 år mellom såkalte «Grand maxima and Grand minima». Dette er den felles konklusjonen blant 19 forfattere i SCC, Vol.5.2. side 165.

Den varierende solvinden som følger av solens varierende kraftproduksjon påvirker og klodens magnetfelt på en måte som resulterer i at klodens rotasjonshastighet varierer med mellom 3 og 5 millisekunder gjennom 10 års intervaller.

Temperaturen i klodens indre kjerneområde med flytende væske er ca. 5000 grader C. Når klodens rotasjon varierer påvirkes dette væskesystemet og trykket ut mot jordskorpen.

Science of Climate Change nr 3.2. Kunnskap om disse forholdene finnes i et essay — Richard Mackay – The Earth´s Decadal Rotation and Climate Dynamics — Science of Climate Change nr 3.2.

Svakere solvind innebærer og sterkere kosmisk stråling inn mot kloden. Klodens atmosfære vil dermed kunne motta en økt mengde partikler fra kosmisk stråling med mulighet for mer dråpedannelse, skyer og dermed svakere solinnstråling. (ref. Henrik Svendsmark)

Månen er klodens nære nabo med avklart rytme og posisjon. De sterke og skiftende gravitasjonskreftene som er i spill mellom kloden og månen gir en direkte styring med klodens tidevannsbevegelser og påvirkning av havstrømmers retning, kraft og temperaturforhold i havområder (ref. Harald Yndestad).

Konklusjonen etter denne grove analysen av klodens skiftende klima viser at klimavitenskapen og dens modellverden i regi av IPCC inneholder feil, svakheter og mangler som i sum viser at dette er en uavklart sak.

IPCC sin skroting av scenariet RCP 8.5 vil forhåpentligvis etter hvert bringe frem spørsmål om en gjennomgang av foreliggende politisk funderte planer og tiltak.

Norske redaktørstyrte medier må og i denne saken forholde seg til **Vær Varsom-plakaten** sin med krav om å være sannhetssøkende og faktabasert i egen virksomhet.